

SONSÖZ – ANLAŞMA

Neredeyse her şey normale dönmüştü. Hem de düşüdüğümden daha kısa bir sürede. Hastane Carlisle'ı işine geri aldı. Yurtdışındayken kaçırdığım matematik sınavı yüzünden, Alice ve Edward, şu an mezuniyete benden daha yakındılar. Birden üniversite öncelikli planım olmuştu (Edward'ın bana yaptığı tekliften vazgeçme ihtimaline karşı üniversite hâlâ plan B olarak duruyordu.). Birçok üniversitenin son başvuru tarihini kaçırmıştım ama Edward her gün doldurmam için bana yeni başvuru formları getiriyordu. O çoktan Harvard rotasını çizmişti, bu yüzden de rahatı yerindeydi ama benim yüzden bu onu rahatsız etmedi, ertelemelerim sayesinde ikimiz de bir sonraki seneyi Peninsula Meslek Yüksekokulu'nda geçirebilirdik.

Charlie halinden pek memnun değildi, Edward'la da hâlâ konuşmuyordu. Ama en azından Edward, belirlenmiş ziyaret saatlerim dahilinde, eve gelebiliyordu. Benim dışarı çıkmam yasaktı.

Okul ve iş tek istisnaydılar. Kasvetli, solgun sarı okul duvarları artık bana çok daha çekici geliyordu. Bunun tek sebebi arkamdaki sırada oturan kişiydi.

Edward, sene başındaki programına kaldığı yerden devam

ettiği için derslerimiz yine aynıydı. Geçen dönemki ruh halimden dolayı, Cullenlar'ın Los Angeles'a taşınmasının ardından arkamdaki sıraya kimse oturmamıştı. Mike bile, sürekli bu fırsatı kollamasına rağmen aramıza güvenli bir mesafe koymuştu. Edward geri dönünce, geride kalan son sekiz ay rahatsız bir kâbus gibi gelmeye başlamıştı.

Neredeyse her şey aynıydı ama bazı farklar vardı. Bunlardan ilki ev hapsiydi. Diğeri de Jacob'tu. Sonbahardan önce, Jacob Black'le iyi arkadaş değildim. Bu yüzden de o zaman onu bu kadar özlemiyordum.

La Push'a gidemiyordum ve Jacob da beni görmeye gelmiyordu. Telefonlarıma bile cevap vermiyordu.

Telefon konuşmalarını geceleri yapıyordum, akşamları kovulduktan, Charlie uyuduktan sonra ve Edward'ın gizlice camdan içeri girmesinden hemen önce. Tam bu arada aramaya özen gösteriyordum çünkü ben Jacob'ın adını her andığımda Edward yüzünü ekşitiyordu. Tahminimce, kurt adamlarla aralarında karşılıklı bir önyargı vardı ama Jacob'ın sürekli 'kan emiciler' demesi gibi kelimeler söylemiyordu.

Bu yüzden Jacob'tan çok fazla bahsetmemeye özen gösteriyordum.

Gerçi Edward yanımdayken, mutsuz şeyler için kendimi üzmeğe oldukça zordu, hatta eski en iyi arkadaşım hakkında bile. Şu an benim yüzümden oldukça mutsuz olduğuna emindim. Ne zaman Jake'i düşünsem, onunla artık hiç konuşmadığım için çok üzülüyordum.

Peri masalı tekrar başlamıştı. Prens dönmüş, kötü büyü bozulmuştu. Ama çözülemeyen karakter hakkında ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Gökten düşen bu üç elma neredeydi?

Haftalar geçmesine rağmen Jacob hâlâ telefonlarıma cevap vermiyordu. Artık merak etmeye başlamıştım. Sanki beynimin içinde sürekli damlayan bir musluk vardı ve ben onu ne

kapatabiliyordum ne de duymazdan gelebiliyordum. Pıt, pıt, pıt. Jacob, Jacob, Jacob.

"Bu çok kaba!" dedim öfkeyle, bir cumartesi öğleden sonra, Edward beni işten almaya geldiği zaman. Bir şeylere sinirlenmek, suçluluk hissetmekten daha iyiydi. "Yargısız infaz!"

Değişik bir tepki almak için yeni bir yöntem denemeye karar vermiştim. Bu sefer Jake'i isteyken aramış ve hiçbir yardımı olmayan Billy'ye ulaşabilmişim.

"Billy, onun benimle konuşmak istemediğini söyledi," dedim sinirle, bir yandan yan cama vuran yağmura bakıyordum.

"Oradaydı ve üç adım atıp telefona gelemedi! Genelde Billy, ya dışarıda olduğunu ya da uyuduğunu söylerdi. Yani demek istediğim, bana yalan söyleyip söylemediğini bilmiyorum ama en azından kaldırabileceğim kibar bir yol olurdu. Sanırım artık Billy de benden nefret ediyor. Bu hiç adil değil!"

"Bu senin hatan değil, Bella," dedi Edward. "Kimse senden nefret etmiyor."

"Ama öyle görünüyor," diye mırıldandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bu alışkanlıktan başka bir şey değildi çünkü artık göğsümde bir delik yoktu. Artık o boşluk duygusunu hatırlayamıyordum bile.

"Jacob bizim geri döndüğümüzü biliyor ve eminim senin benimle beraber olduğunu da biliyor," dedi Edward. "Benim yakınımaya gelmeyecek. Aramızdaki düşmanlık oldukça derin."

"Bu çok aptalca. Senin diğer vampirler gibi olmadığını biliyor."

"Ama yine de uzak durmak için iyi sebepleri var."

Ön camdan dışarıya dalgın gözlerle bakıyordum, Jacob'ın yüzü gözümün önünden gitmiyordu. Yüzünde acı bir ifade vardı ve bundan nefret ediyordum.

"Bella, biz neysek oyuz," dedi Edward. "Ben kendimi

kontrol altında tutabilirim ama onun tutabileceğinden emin değilim. Henüz çok genç. Kesinlikle bir kavga çıkarır ve onu öl - ” Bir an sustu ve sonra hızla devam etti. “Onu incitmeden önce durabilir miyim bilemiyorum. Sen mutsuz olursun ve bunun olmasını da istemiyorum.”

Edward böyle söyleyince aklıma Jacob’ın söylediği sözler geldi, *Bunu kaldırabilecek kadar sakin miyim, bilemiyorum... Eminim sen de arkadaşını öldürmemden pek hoşlanmazsın. Ama o zaman sakinliğini korumayı başarmıştı...*

“Edward Cullen,” diye fısıldadım. “Sen onu öldürmekten mi bahsedecektin? Öyle mi?”

Uzaklara baktı ve gözlerini yağmura dikti. Kırmızı ışığın yeşile döndüğünü fark etmemiştim ve tekrar ilerlemeye başladı, yavaşça sürüyordu. Genelde böyle kullanmazdı.

“Denerim... yapmamayı denerim,” dedi Edward en sonunda.

Ağzım bir karış açık ona bakakaldım ama o ileriye doğru bakmaya devam etti. Köşe başındaki dur tabelasının altında durduk.

Romeo geri geldiğinde Paris’e ne olduğunu hatırladım. Sahne oldukça basitti. *Kavga ederler. Paris yenilir.*

Ama bu çok saçma. İmkansız.

“İyi,” dedim ve derin bir nefes aldım, kafamı sallayarak içinden geçen kelimeleri dağıtmaya çalıştım. “Böyle bir şey hiçbir zaman olmayacak, o yüzden de merak edecek bir şey yok. Ve biliyorsun, Charlie şu an saate bakıyordur. Başım iyice belaya girmeden beni eve bıraksan iyi olur.”

Yüzümü ona çevirdim ve hafifçe gülümsedim.

Yüzüne her baktığımda, o inanılmaz mükemmel yüze, kalbim güçlü ve sağlıklı bir şekilde çarpıyordu. Bu sefer, normalden daha hızla çarpıyordu.

“Senin başın zaten yeteri kadar belada, Bella,” diye fısıldadı dudaklarımı kıpırdatmadan.

Yaklaştım, kolunu tuttum ve ne gördüğüne bakmak için

gözlerini takip ettim. Ne görmeyi umduğumu bilmiyordum, belki ateş gibi saçları rüzgârda dalgalanan Victoria, sıraya dizilmiş uzun cübbeliler ya da bir grup öfkeli kurt adam. Ama görünürde hiçbir şey yoktu.

“Ne var? Ne oldu?”

Tekrar bana baktı, ifadesi paniğimi bastırmak istercesine yumuşaktı.

“Charlie... muhtemelen seni öldürmeyecek, ama düşünüyor,” dedi. Tekrar ileriye doğru yola koyuldu ama evi geçerek ağaçların arasına park etti.

“Ne yaptım?” dedim.

Edward eve baktı. Ben de gözlerini takip ettim ve Charlie’nin motorunun yanına park etmiş aracı gördüm. Parlak ve kırmızı, görmemek imkansızdı. Motosikletim, evin önüne park edilmişti.

Edward, Charlie’nin beni öldüreceğini söylemişti, o zaman bunun *benim* olduğunu biliyor olması gerekiyordu. Bunun arkasında tek bir kişi olabilirdi.

“Hayır!” dedim. “*Neden?* Jacob bunu bana neden yapsın?” Arkadan bıçaklandığımı hissettim. Jacob’a güvenmiştim, her sırrımı paylaşacak kadar güvenmiştim. O benim güvenli limanımdı. Elbette şu an her şey o kadar iyi gitmiyordu ama yine de güvenin değiştiğini zannetmiyordum. Bunun değişebileceğini düşünmemiştim!

Bunu hak etmek için ne yapmıştım? Charlie çıldıracaktı ve daha da kötüsü, bana kırılacak ve korkacaktı. Zaten yeteri kadar korkmadı mı? Jake’in bu kadar adı olabileceğini hiç düşünmemiştim. Yaşlar gözümünden fişkırdı ama bunlar üzüntü gözyaşları değildi. İhanete uğramıştım. O kadar sinirlenmiştim ki, kalbim sinirden patlayacak gibi hissediyordum.

“Hâlâ orada mı?” diye fısıldadım.

“Evet. Bizi bekliyor.” Edward ormanı işaret etti.

Arabadan atladım, ellerimi yumruk yapmış bir halde hızla ağaçlara doğru ilerledim.

Neden Edward benden daha hızlı olmak zorundaydı?

Daha patikaya varmadan beni belimden yakaladı.

“Bırak beni! Onu öldüreceğim! Hain!” diye ağaçlara doğru bağırdım.

“Charlie seni duyacak,” diye uyardı beni Edward.

İggüdüsel olarak eve baktım ve tek gördüğüm parlak kırmızı motosikletti. Başım zonkladı.

“Bırak da Jacob’la konuşayım sonra Charlie’yle konuşurum.” Kollarından kurtulmak için çırpındım.

“Jacob Black beni görmek istiyor. O yüzden hâlâ burada.”

Bu beni durdurdu, benim için kavga edeceklerdi. Ellerim gevşedi. *Kavga ederler ve Paris kaybeder.*

Kızgındım ama o kadar da kızgın değildim.

“Konuşmak için mi?” diye sordum.

“Aşağı yukarı.”

“Nasıl yani?” Sesim titredi.

Edward yüzümdeki saçları geriye itti. “Merak etme, buraya benimle kavga etmek için gelmedi. Grubu adına konuşmacı olarak burada.”

Edward tekrar eve baktı, sonra belimi tutan kollarını gevşetti ve beni ağaçlığa çekti. “Acele etmeliyiz. Charlie sabırsızlanıyor.”

Çok uzağa gitmemize gerek yoktu, Jacob patikanın başında bekliyordu. Yosunlu ağacın arkasından geldi, yüzünde sert ve acılı bir ifade vardı, tam tahmin ettiğim gibiydi. İlk önce bana, sonra da Edward’a baktı. Ayakları çıplak, titreyen elleri yumruk yumruktu. Onu en son gördüğümünden daha iri görünüyordu. Edward’dan daha uzun olduğuna emindim.

Ama Edward onu görür görmez durdu ve bizimle Jacob arasında geniş bir alan bıraktı. Beni arkasına çekti. Yana eğildim ve suçlarcasına Jacob’a baktım.

Onun kızgın ve alaycı ifadesini görünce sadece sinirleneceğimi düşünmüştüm. Aksine, bu bana onu son gördüğüm

günü hatırlattı, gözleri yaşlıydı. Jacob’a baktıkça sinirim azaldı.. Onu en son gördüğümünden beri epey bir zaman geçmişti. Tekrar karşılaşmamızın böyle olmasından nefret ediyordum.

“Bella,” dedi Jacob.

“Neden?” diye fısıldadım, boğazımdaki yumrudan dolayı konuşmakta güçlük çekiyordum. “Bunu bana neden yaptın, Jacob?”

Alaycı bakışları yok oldu ama yüzü hâlâ sert ve şiddetliydi. “Böylesi en iyisi.”

“Bu da ne demek oluyor? Charlie’nin beni boğazlamasını mı istiyorsun? Ya da kalp krizi geçirmesini mi, aynı Harry gibi? Bana ne kadar sinirli olduğun umurumda değil ama bunu Charlie’ye nasıl yaparsın?”

Jacob’ın kaşları çatıldı ama cevap vermedi.

“Kimseyi incitmek istemedi. Sadece benimle vakit geçiremeyeşin diye senin cezalandırılmanı istedi,” diye mırıldandı Edward, Jacob’ın düşüncelerini bana aktarıırken.

Jacob’ın gözleri nefretle Edward’a döndü.

“Ah Jake!” dedim. “Ben zaten cezalıyım! Neden La Push’a gelip telefonlarıma çıkmadığın için kışını tekmelemediğimi sanıyorsun?”

Jacob’ın gözleri tekrar bana döndü, bu sefer kafası karışmış gibi bakıyordu. “Bu yüzden mi?” diye sordu. Sanki pişman gibiydi.

“Seni benim bırakmadığımı zannetmiş, Charlie’nin değil,” diye açıkladı tekrar Edward.

“Kes şunu,” dedi Jacob.

Edward cevap vermedi.

Jacob ürperdi ve dişlerini sıktı. “Bella, senin yeteneklerini abartmıyormuş,” dedi dişlerinin arasından. “O zaman zaten neden burada olduğumu biliyor olmalısın.”

“Evet,” dedi Edward yumuşak bir sesle. “Ama sen başlamadan önce bir şey söylemek istiyorum.”

Jacob bekledi, kollarındaki titreme azalsın diye yumruklarını gevşetti.

“Teşekkür ederim,” dedi Edward. Sesi samimiydi. “Sana ne kadar müteşekkirdiğimi anlatamam. Sana varlığımın sonuna kadar borçluyum.”

Jacob ona boş boş baktı ve bir anda titremesi durdu. Hızlıca bana baktı ama benim yüzümde de neler olduğunu anlamadığıma dair bir bakış vardı.

“Bella’yı hayatta tuttuğun için,” diye açıkladı Edward, sesi sert ve sıcaktı. “Ben... yapamadığımda.”

“Edward – ” diye söze başladım ama elini kaldırıp beni susturdu. Gözü Jacob’ın üzerindeydi.

“Senin için yapmadım.”

“Biliyorum. Ama bu yine de benim hissettiklerimi azaltmıyor. Bilmeni istedim. Eğer senin için yapabileceğim bir şey varsa, gücüm yettiğince...”

Jacob tek kaşını kaldırdı.

Edward başını salladı. “Bu benim kontrolümde değil.”

“O zaman kimin?” diye hırladı Jacob.

Edward bana baktı. “Onun. Ben çabuk öğrenirim Jacob Black ve aynı hatayı iki kere yapmam. Beni kovana kadar buradayım.”

Bir an onun altınimsı gözlerine daldım. Konuşmanın içinde kaybolduğumu anlamak zor değildi. Jacob’ın Edward’dan tek istediği Edward’ın gitmesiydi.

“Hiçbir zaman,” diye fısıldadım, Edward’ın gözlerine kilitlenmişim.

Jacob boğulur gibi bir ses çıkarttı.

İstemeyerek gözlerimi Edward’ın gözlerinden ayırdım ve Jacob’a baktım. “İstedığın başka bir şey var mı Jacob? Başımın belaya girmesini istedin ve bu görevi başarıyla tamamladın. Charlie artık beni askeri okula gönderir. Ama bu beni Edward’dan uzak tutamaz. *Bunu* hiçbir güç beceremez. Daha fazla ne istiyorsun?”

Jacob gözlerini Edward’ın gözlerinden ayırmadan, “Sadece kan emici arkadaşlarına anlaşmadaki bir-iki önemli noktayı hatırlatmak istedim. Onun şu an boğazını sıkmamı engelleyen tek şey, o anlaşma.”

“Unutmadık,” dedi Edward.

“Hangi önemli noktalar?” diye sordum.

Jacob hâlâ Edward’a bakıyordu ama bana cevap verdi. “Anlaşma oldukça özel. Eğer bir insanı ısırırlarsa anlaşma iptal olur. *Isırmaktan* bahsediyorum, öldürmek değil,” dedi üzerine basa basa ve bana baktı. Gözleri soğuktu.

Bunu kavramam birkaç saniyemi aldı ve gözlerim birden onunkiler kadar soğudu.

“Bu seni ilgilendirmez.”

Uyarı vermeye gelmişti ama bunu biliyor olması imkansızdı. Bu uyarının sadece bir önlem olduğunu düşünmüş olmalıydı. Fark etmemişti, belki de inanmak istemiyordu, ama ben çoktan kararımı vermiştim. Gerçekten de, Cullen ailesinin bir üyesi olmak istiyordum.

Cevabım Jacob’ı neredeyse şoka soktu. Yumruklarını sakaklarına dayadı, gözlerini sıkıca kapattı ve kasılmalarını kontrol altına almak için eğildi. Yüzündeki kızıl kahve tonlar soluk yeşile döndü.

“Jake? İyi misin?” diye sordum.

Yarım adım ilerledim ama Edward beni yakaladı ve yine kendi vücudunun arkasına sakladı. “Dikkatli ol! Şu an kendini kontrol edemiyor,” diye beni uyardı.

Ama Jacob tekrar kendine geldi, sadece kolları titriyordu. Edward’a nefret dolu bir bakış attı. “Ah. Onu hiçbir zaman *incitmem.*”

Hem Edward hem de ben, sesindeki suçlamayı fark ettik. Edward’ın dudaklarından bir tıslama çıktı. Jacob refleks olarak tekrar yumruklarını sıktı.

“BELLA!” Charlie bağırıyordu. “ŞU SANİYEDE EVDE OLMANI İSTİYORUM!”

Hepimiz donakaldık ve bağırmanın arkasından gelen sesizliği dinledik.

İlk konuşan bendim, sesim titriyordu. "Lanet olsun."

Jacob'ın kızgın gözleri bir an yumuşadı. "Çok üzgünüm," diye mırıldandı. "Elimden geleni yapmak zorundaydım, denedim..."

"Teşekkürler." Sesimdeki ürperme alaycı çıkmasını engelledi. Patıkaya baktım, Charlie'nin yolun yarısına kadar kızgın boğalar gibi geldiğini tahmin ediyordum. Senaryodaki kırmızı bayrak bendim.

"Bir şey daha," dedi Edward bana ve sonra Jacob'a baktı. "Victoria'yla ilgili hiçbir şey bulamadık, sizde bir yenilik var mı?"

Jacob düşünür düşünmez cevabını biliyordu ama Jacob yine de söyledi. "Bella bir süre burada yoktu. Onun kontrolünü yitirdiğini düşünmesini sağladık. Çemberi daralttık ve onu tuzağa düşürmeye hazırlanıyoruz..."

Omuriliğimden bir ürperti geçti.

"Ama sonra sanki yer yarıldı da içine girdi. Senin kokunu duydu ve kaçtı. O zamandan beri de buraya gelmedi."

Edward başını salladı. "Geri geldiğinde, bir daha sorun çıkmayacak. Biz -"

"Bizim topraklarımızda öldürdü," diye tısladı Jacob. "O bizim!"

"Hayır -" dedim ve konuşmalarını kestim.

"BELLA! ONUN ARABASINI GÖRÜYÖRÜM VE SENİN ORADA OLDUĞUNU BİLİYÖRÜM. EĞER BİR DAKİKA İÇERİSİNDE EVE GELMEZSEN...!" Charlie tehdidini bitirmeye gerek duymadı.

"Haydi gidelim," dedi Edward.

Döndüm ve Jacob'a baktım. Onu tekrar görebilecek miydim?

"Üzgünüm," diye fısıldadı. O kadar kısık sesle konuştu

ki, ne söylediğini ancak dudak hareketinden anlayabildim. "Hoşça kal, Bells."

"Söz verdin," diye hatırlattım ona çaresizce. "Hâlâ arkadaşsınız, değil mi?"

"O sözü tutmak için ne kadar zorlandığımı biliyorsun, ama... artık nasıl deneyebileceğimi bilemiyorum. Şimdi değil..." Sert maskesini yüzünde tutmakta zorlanıyordu ama birden yok oldu. "Seni özledim," dedi. Bir eli bana doğru uzandı, parmakları iyice açılmıştı, sanki aramızdaki mesafeyi geçebilecek kadar uzun olmalarını diliyordu.

"Ben de," dedim. Elim aradaki geniş boşluğa uzandı.

İçindeki acının yankısını içimde hissediyordum. Onun acısı, benim acımdı.

"Jake..." Ona doğru bir adım attım. Kollarımı beline sarıp, yüzündeki o çaresizlik ifadesini silmek istedim.

Edward beni geriye çekti, kolları beni korumaktan çok kısıtlar gibiydi.

"Sorun değil," dedim, gözlerimdeki güveni görmesi için gözlerine baktım. Beni anlayacağını düşünüyordum.

Gözlerini okuyamıyordum, yüzü ifadesizdi. Soğuktu. "Evet, öyle."

"Bırak onu," diye kükredi Jacob öfkeyle. "İstiyor!" İki uzun adım attı. Gözlerinde hor gören bir bakış vardı.

Edward beni arkasına itti ve Jacob'a baktı.

"Hayır! Edward!"

"ISABELLA SWAN!"

"Haydi! Charlie sinirli!" Panikle miştim ama Charlie yüzünden değil. "Haydi acele et!"

Onu çektim ve biraz rahatladı. Beni yavaşça geriye çekti, geriye doğru giderken gözleri hep Jacob'ın üzerindeydi.

Jacob, karanlık ve tehditkâr bakışla bize bakıyordu. Nefreti gözlerinden belliydi ve sonra, aramıza orman girmeden, yüzünün acıyla buruştuğunu gördüm.

Yüzünde gördüğüm bu ifadenin, onu gülümserken görüne kadar aklımdan çıkmayacağını biliyordum.

Ve tam orada, onu tekrar gülerken göreceğime dair kendime söz verdim, çok yakında. Arkadaşımı elimde tutmak için bir yol bulurdum.

Edward kollarını sıkıca belime doladı, beni yakınında tuttu.

Ciddi sorunlarım vardı.

En yakın arkadaşım, beni düşmanlarıyla aynı görüyordu.

Victoria hâlâ serbestti, sevdiğim herkesin hayatını tehlikeye atıyordu.

Eğer yakında vampir olmazsam, Volturi beni öldürecekti.

Ve şimdi de, eğer vampir olursam, Quileute kurt adamları bu işi kendileri yapacaklardı, hem de gelecekteki ailemi de öldürerek. Gerçekten de bunu yapabileceklerini düşünmüyordum, ama endişeleniyordum. En yakın arkadaşım böyle bir işe kalkarak ölür müydü?

Oldukça ciddi problemler. O zaman ağaçların arasından çıkıp Charlie'nin kızgın suratını görünce neden bütün sorunlar bir anda anlamsız gibi gözüküyordu?

Edward hafifçe kolumu sıktı. "Ben buradayım."

Derin bir nefes aldım.

Doğruydum. Edward buradaydı, bana sarılmıştı.

Bu gerçek olduğu müddetçe her şeyle yüzleşebilirdim.

Omuzlarımı dikleştirdim ve alınyazıma doğru yürüdüm, kaderim yanımda duruyordu.

Çok garipti, ikimizin de ölümcül bir tehlike içerisinde olduğumuzun farkındaydım. Yine de kendimi iyi hissediyordum. Kalbim yerinden fırlayacak kadar hızlı atıyor, kanım damarlarımda sıcaık akıyordu. Cığerlerim Edward'ın teninden gelen tatlı mayhoş bir kokuyla dolmuştu. Sanki göğsümde hiç delik olmamıştı. Harika hissediyordum, iyileşmemiştim ama sanki hiç yaralanmamış gibiydim.